ДРАГОЦЕНЕ РЕСУРСЕ ЦРНОМОРСКОГ РЕГИОНА

Фото НАТО

▲ ФЛОТА Сваке године маневри у Црном мору имају све више учесника из НАТО држава и земаља-кандидата

закључке западних геостратега.

Стварање црноморског Центра за поморску безбедност је само озваничење резултата договора из три заједничке декларације о сарадњи ЕУ и НАТО потписане 2016, 2018. и 2023. о усклађивању улога у региону Црног мора. Алијанса се годинама на овом простору бавила војним пројектима, а ЕУ економско-политичким, вешто заобилазећи "тврду безбедност", која је врло скупа и плаћала ју је Америка. У заједничкој декларацији из 2023. НАТО и ЕУ обавезали су се на заједничко бављење "претњама из Русије и координисане напоре у областима као што су војна и сајбер одбрана".

Фото НАТО

- Усклађивање војних алата и планова НАТО са политичким и економским алатима ЕУ и укључивање партнера попут Грузије, Украјине и Турске кључни су за изградњу кредибилне мреже колективне безбедности у региону... У новије време - посебно након рата између Русије и Грузије 2008. године и илегалне анексије Крима од стране Русије 2014. године и њеног рата у источној Украјини - регион и његов значај за безбедносну архитектуру Европе полако су се поново појавили на дневном реду креатора политике у ЕУ и САД. Руска инвазија на Украјину у пуном обиму 2022. године потом га је гурнула у први план трансатлантских безбедносних брига - наводе Козма и Плешка.

Као коридор за војну мобилност наводи се и Дунав па ће и Србија, хтела-не хтела, бити умешана у ову причу

Они указују да сада постоји консензус између ЕУ, НАТО и САД да им је потребно фундаментално преиспитивање ка снажној, дугорочној стратегији за Црно море.

- Након што је изразила спремност да постане већи геополитички актер, ЕУ је сада поновила своју посвећеност региону усвајањем стратегије о безбедности Црног мора, која је објављена 28. маја - написали су Козма и Плешка. Није безначајно то што они долазе из Маршаловог центра у Румунији, која је као јединствена држава први пут замишљена и остварена у 19. веку после пораза Русије у Кримском рату, да би изоловала Балкан од руског утицаја и војне помоћи. У Другом светском рату Румунија је била Хитлеров савезник и само под Стаљинградом изгубила је 200.000 војника, а да и у стратегији ширења НАТО на исток има изузетну улогу сведочи и то што се од 2024. Алијанса у њој прави ваздухопловну базу Михаи Когалничану, највећу те врсте у Европи.

Предвиђено "усклађивање војних алата НАТО са политичким и економским плановима ЕУ"

АУТОРСКИ ТЕКСТ

Пише: митрополит зворничко-тузлански Фотије

Мрачна будућност писања

Фото Танјуг / Сава Радовановић

КАКО ствари стоје, писању се црно пише. "Како", упитаће неко. Па лепо, чујемо да се појавише неки људи а нико их не познаје - зна се само да су ту и да броје, траже, налазе, изналазе ко је и колико пута рекао, написао, поменуо "студенте" (које, чије, где...?). Кажу им да та реч у том тексту не постоји, али они је виде и кажу: "Ти си њу само прикрио, па си рекао - мали, или дечкић, или било шта друго, а они ће колико сутра бити студенти.

Да је истинском и правом писању дошао крај, то је јасно. Ко зна кад и други крену да броје и траже, не студенте, већ раднике, возаче, ма све, па ти онда пиши, јер чујемо да ти људи који броје и траже и виде оно што сами траже, прете да ће ако нађу оно што су тражили, а обично нађу (јер се држе максиме да је знање релативно и да све може бити све, а ако није, може бити проглашено за то што желе).

Када смо у средњој школи читали Петра Кочића чудили смо се што је главни јунак његове сатире - јазавац којег је Давид Штрбац довео на суд да му се суди јер је учинио нешто што није дозвољено. То што он тога није ни био свестан - не оправдава га.

Ко се бар мало бавио књижевношћу, зна да су сатире настајале у време неслободе када се морало писати и писати, писати и брисати, па поново почињати. "А шта ако овај каже ово? А шта ако сам написао нешто за чиме они трагају? Ја не тражим, али они траже. И, ако нађу - ево га! И овај је против студената".

Раније, када сам бивао на Светој Гори, имао сам прилику и благослов да разговарам са светим људима који имају знање од Бога, а не од људи. Они су јасно и гласно говорили да овај свет иде своме крају и да ће све бити као што је писано, а то као што је писано односи се на Откровење Јованово и Свето писмо. Ако неко хоће да чује Отачко искуство нека чита Нила Мироточивог Светогорца, који се после упокојења своме ученику јављао и говорио му о томе шта ће се збивати у последња времена и какви ће бити људи тога доба (не студенти). Један од тих Стараца нам је говорио: "Долазе тешки дани када ће зло бити проглашено за добро, а добро за зло, како су говорили старозаветни пророци. Тада људи неће бити спремни да слушају здраву науку јеванђелску православну, и све ће тумачити и разумевати по свом срцу и својим жељама, а то ће резултирати појавом мноштва лажних учитеља и пророка и тумача Светог писма, апокалиптичара, на које је и сам Господ указао говорећи светим апостолима - Пазите да вас ко не превари."

Када већ говоримо о неславној и мрачној будућности писања уопште, било прозе, било поезије, или како ће се то већ тада називати, ми већ сада видимо и доживљавамо "тријумф" неслободе над слободом, "тријумф" лажи над истином. Пред очима овог света руше се, затиру или затварају светиње, па се у музеје и туристичке атракције претварају, да би све обесветили, односно критеријуму овога света подредили. Ужаснемо се када чујемо да у једној древној земљи раде на доношењу закона којим ће се забрањивати да се име Божије помиње, име Христово. Свим творцима новог светског поретка и глобализма пуна су уста слободе и људских права, а у реалности живимо у време - јазавца.

Велики духовник нашег времена, старац Пајсије Светогорац је говорио, да у ова наша последња времена већина људи неће хтети да чује било шта о последњим временима, а велики Старци су само хтели помоћи. Ништа друго. Тако је и преподобни старац Тадеј Витовнички говорио: "Некако ће се и моћи живети док не укину новац". То је говорио не да би људе плашио него да их припреми за оно што долази.

Морамо се вратити наслову и теми. Живимо у апсурдно време, то је јасно. Најбољи показатељ тога је охладнелост љубави. Без љубави човек и нема Бога у себи, зато би било добро да она деца, бивши и садашњи теолози који су узели на себе велики подвиг (претпостављамо без благослова) да буду судије васељене, да суде и живима и мртвима, Саборима и Синодима и свим верницима, и да код свих њих истражују ко је против студената. И ако нађу, одмах су спремни да их анатемишу, па било да су то они који су живели у Старом завету, или у неко давно време. Код њих би требало нешто друго да траже, али...

Истине ради, морамо рећи у духу пастирском и у духу црквене одговорности да ти млади људи које поменусмо, који су свесно или несвесно, у знању или незнању устали да хуле на Светињу а своју хулу слободом називају, треба да знају да нису у праву, јер су Оци такво духовно стање називали - искушењем прелести. А све док је тако, још има лека. То су пост и молитва, свеспасоносно покајање и исповест, који су потребни свим хришћанима, јер су Оци многе покајнике у Рају видели и зато су и говорили: "Да нам Бог не остави покајање". Да тога нема, како бисмо се ми данашњи људи уопште спасавали?